

med han efter saa mange Aars Fraværelse gensaae denne Plet, jog et Øjeblik ligesom en flygtig Tungsindssky gennem hans Sind. For første Gang gjorde han sig det Spørgsmaal, om Minderne fra denne lille, indsnevrede, af Sol og Lys forladte Have, der havde skygget over hans Barndom, kunde have kastet Skygger ud over mere.

Døren bagved ham blev aabnet sagte; det var Signe, der kom tilbage.

»Fader sover igen,« hviskede hun, idet hun blev staaende derhenne og holdt Døren aaben bag sig: »Men vil du ikke ind og se ham, . . . han forstyrres ikke af noget, saa du kan godt komme derind.«

Per kom gennem det lille, halvtomme Forværelse ind i Dagligstuen, hvor en ældre Sygeplejerske sad ved Vinduet og hækledede. Herfra stod Døren aaben ind til Sovekammeret, som hvilede i et fuldkomment Mørke. Foran begge Vinduerne hang tykke, uldne Tæpper, saa Per i de første Øjeblikke intet kunde se.

»Fa'er har længe ikke kunnet taale Lyset,« forklarede Signe hviskende, efterat de var traadt hen til Fodenden af Sengen, der stod frit ud paa Gulvet fra den ene Sidevæg.

Efterhaanden skelnede Per dog Omridsene af et hentørret Hoved, der laa dybt nedsunken i den hvide Pude med tillukkede Øjne, — og han betoges af en let Skælven. Dog, nogen Be-